

Útok na státní orgán

Ustanovení § 154 odst. 2 tr. zák. chrání státní orgán jako instituci a nikoli jednotlivé fyzické osoby, které byť i v postavení veřejných činitelů v rámci činnosti státního orgánu působí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 7 Tdo 805/2004, ze dne 28.7.2004)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání dovolání obviněného Ing. J. R., proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 1. 2004, sp. zn. 9 To 692/2003, v trestní věci vedené u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 7 T 86/2001 a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 1. 2004, sp. zn. 9 To 692/2003, a rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 24. 10. 2003, sp. zn. 7 T 86/2001, ve výroku, jímž byl obviněný Ing. J. R. uznán vinným dvojnásobným trestným činem útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák., a ve výroku o trestu. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obviněný Ing. J. R., se zproštuje podle § 265m odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby

1) pro trestný čin útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák., jehož se měl dopustit tím,

že dne 21. 9. 1999 zaslal na Obvodní oddělení Policie České republiky v P. písemné podání týkající se oznámení ze spáchání trestných činů ze strany soudkyně opatrovnického oddělení Okresního soudu Plzeň-město JUDr. A. H., přičemž v tomto podání mimo jiné uvedl, že JUDr. H. "jedná zpupně, arogantně, svoji funkci soudce zneužívá i ke křivému obvinění jeho osoby, do výkonu jeho základních lidských práv zasáhla naprosto hrubě nabubřelým neomaleným způsobem klasiky bolševického stylu podle obsahu tajného pokynu Ústředního výboru Komunistické strany Československa z roku 1948", a v uvedeném podání uvádí další obdobná tvrzení vůči JUDr. H., která jako soudkyně Okresního soudu Plzeň-město vyřizovala věc týkající se úpravy výchovy a výživy nezletilého J. R. pod sp. zn. 17 Nc 95/98, 17 P a Nc 379/98, tedy že hrubě urazil a pomluvil státní orgán pro výkon jeho pravomoci,

2) pro trestný čin útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák., jehož se měl dopustit tím,

že dne 23. 4. 1999 zaslal na Obvodní oddělení Policie České republiky v P. písemné podání týkající se oznámení ze spáchání trestných činů ze strany soudkyně opatrovnického oddělení Okresního soudu Plzeň-město Mgr. M. K., přičemž v tomto podání mimo jiné uvedl, že soudkyně vykonává svoji pravomoc způsobem odporujícím zákonu, že "opakovaně účelově lže, zcela zlikvidovala základní práva dětí a jejich otce, odvolání proti usnesení měla nechat asi půl roku ve svém šuplíku", a v uvedeném podání uvádí další obdobná tvrzení vůči Mgr. K., která jako soudkyně Okresního soudu Plzeň-město vyřizovala věc týkající se úpravy výchovy a výživy nezletilých J. a J. Č. pod sp. zn. 17 Nc 95/98 a 17 Nc 19/97, tedy že hrubě urazil a pomluvil státní orgán pro výkon jeho pravomoci.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 24. 10. 2003, sp. zn. 7 T 86/2001, byl obviněný Ing. J. R. uznán vinným dvojnásobným trestným činem útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák. a odsouzen k úhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 150 hodin.

Jeden trestný čin spočíval podle zjištění Okresního soudu Plzeň-město v podstatě v tom, že obviněný dne 21. 9. 1999 zaslal na Obvodní oddělení Policie České republiky v P. písemné podání, jehož obsahem bylo trestní oznámení na JUDr. A. H., soudkyni opatrovnického oddělení Okresního soudu Plzeň-město, a v němž mimo jiné uvedl, že JUDr. A. H. "jedná zpupně, arogantně, svoji funkci soudce zneužívá i ke křivému obvinění jeho osoby, do výkonu jeho základních lidských práv zasáhla naprosto hrubě nabubřelým, neomaleným způsobem klasicky bolševického stylu podle obsahu tajného pokynu ústředního výboru komunistické strany z roku 1948" a že požaduje pro velmi vysokou společenskou nebezpečnost způsobu výkonu funkce touto soudkyní kromě spravedlivého trestu v nejvyšší sazbě i neprodlený zákaz činnosti jejím vyloučením ze systému veřejné moci, přičemž uvedl ještě další obdobná tvrzení vůči JUDr. A. H., která jako soudkyně Okresního soudu Plzeň-město vyřizovala věc týkající se úpravy výchovy a výživy

nezletilého J. R. pod sp. zn. 17 Nc 95/98 a 17 Nc 379/98.

Druhý trestný čin spočíval podle zjištění Okresního soudu Plzeň-město v podstatě v tom, že obviněný dne 23. 4. 1999 poslal na Obvodní oddělení Policie České republiky v P. písemné podání, jehož obsahem bylo trestní oznámení na Mgr. M. K., soudkyni opatrovnického oddělení Okresního soudu Plzeň-město, a v němž mimo jiné uvedl, že "opakovaně účelově lže, zcela zlikvidovala základní práva dětí a jejich otce, odvolání proti usnesení nechala asi půl roku ve svém šuplíku" a že zneužívá pravomoc soudce a opakovaně účelově lže, když uvádí, že bez jejího vědomí a souhlasu nahrával průběh jednání, a uvedl ještě další obdobná tvrzení vůči Mgr. M. K., která jako soudkyně Okresního soudu Plzeň-město vyřizovala věc týkající se úpravy výchovy a výživy nezletilých J. a J. Č. pod sp. zn. 17 Nc 95/98 a 17 Nc 19/97.

Kromě toho byl obviněný Ing. J. R. rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby pro další trestný čin útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák., jehož se měl dopustit písemným podáním odeslaným dne 3. 7. 2001 a adresovaným Okresnímu soudu Plzeň-sever ke sp. zn. 1 T 132/99, které bylo reakcí na rozhodnutí soudce tohoto soudu Mgr. L. M.

Proti odsuzující části rozsudku Okresního soudu Plzeň-město podal obviněný Ing. J. R. odvolání. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 1. 2004, sp. zn. 9 To 692/2003, bylo odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. zamítnuto jako nedůvodné.

Obviněný Ing. J. R. podal prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě dovolání, a to v rozsahu odpovídajícím výroku o vině oběma trestnými činy, pro které byl odsouzen. Dovolání podal z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. e), g), l) tr. ř. Dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., který spočívá v nepřipustnosti trestního stíhání, spatřoval v tom, že se žádného trestného činu neodpustil, jednal z titulu statutárního orgánu právnické osoby, která podávala trestní oznámení, a byl stíhán přesto, že "byl obvinění zproštěn pravomocným zrušením trestního řízení pro nezákonnost vzneseného obvinění". Dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který spočívá v nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, obviněný spatřoval v tom, že podáním trestního oznámení na soudkyni nemohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu, protože české trestní právo takový trestný čin nezná a navíc jím použité výrazy nelze z lingvistického hlediska považovat za hrubé či vulgární. Dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. obviněný spatřoval v tom, že jeho odvolání bylo zamítnuto, aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí. V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí a aby sám ve věci meritorně rozhodl.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. napadené usnesení i předcházející řízení a shledal, že dovolání je důvodné, pokud bylo opřeno o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř.

Z hlediska dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. není dovolání obviněného důvodné, protože trestní stíhání obviněného nebylo nepřipustné. Nepřipustností trestního stíhání se podle § 11 odst. 1 tr. ř. rozumí stav, kdy trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno. Důvody nepřipustnosti trestního stíhání jsou uvedeny v § 11 odst. 1 písm. a) až j) tr. ř. V posuzovaném případě tu nebyl žádný z těchto důvodů. Námitky obviněného, že se nedopustil trestného činu a že jednal jako statutární orgán právnické osoby, nezakládají žádný z důvodů nepřipustnosti trestního stíhání podle § 11 odst. 1 tr. ř., nýbrž se týkají otázky důvodnosti či věcné opodstatněnosti trestního stíhání. Tato otázka není kritériem nepřipustnosti trestního stíhání podle § 11 odst. 1 tr. ř. Důvodná není z uvažovaného hlediska ani námitka, že obviněný "byl obvinění zproštěn pravomocným zrušením trestního řízení pro nezákonnost vzneseného obvinění". Obviněný uplatnil tuto námitku s odkazem na usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město ze dne 8. 9. 1999, sp. zn. 4 Zt 1028/99. Tímto usnesením státní zástupce podle § 174 odst. 2 písm. e) tr. ř. zrušil opatření vyšetřovatele, kterým bylo obviněnému sděleno obvinění. Důvodem nepřipustnosti trestního stíhání je tzv. překážka věci rozhodnuté podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. Spočívá v tom, že dřívější trestní stíhání osoby pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo jiného oprávněného orgánu pravomocně zastaveno, jestliže rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno. Citované usnesení státního zástupce ve vztahu k opěťovanému zahájení trestního stíhání obviněného a k jeho dalšímu průběhu nezakládalo tzv. překážku věci rozhodnuté podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., protože tímto usnesením nebylo trestní stíhání obviněného zastaveno.

Dovolání obviněného je třeba přisvědčit, pokud jde o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť žádný z obou skutků spočívajících v podání trestních oznámení na soudkyni nebyl trestným činem útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák.

Trestného činu útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák. se dopustí ten, kdo hrubě urazí nebo pomluví státní

orgán při výkonu jeho pravomoci nebo pro tento výkon.

Námitka obviněného, že české trestní právo nezná skutkovou podstatu trestného činu trestního oznámení na soudce, souvisí s otázkou, co je objektem trestného činu útoku na státní orgán podle citovaného ustanovení. Tento trestný čin spadá mezi trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných podle třetí hlavy zvláštní části trestního zákona a v tomto rámci je jedním z trestných činů proti výkonu pravomoci státního orgánu a veřejného činitele podle prvního oddílu uvedené hlavy. Útok na státní orgán je upraven v ustanoveních § 153 - § 154 tr. zák. a útok na veřejného činitele je upraven v ustanoveních § 155 - § 156 tr. zák. Z této systematiky je patrné, že výkon pravomoci státního orgánu a výkon pravomoci veřejného činitele jsou dva odlišné objekty vzájemně různých trestných činů. Rozdílnost pojmů "státní orgán" a "veřejný činitel" je zjevná i z ustanovení § 89 odst. 9 tr. zák., které stanoví, že veřejným činitelem je při splnění dalších podmínek mimo jiné volený funkcionář nebo jiný odpovědný pracovník orgánu státní správy a samosprávy, soudu nebo jiného státního orgánu. Je proto třeba vždy náležitě zvažovat, zda jednání, jímž je napadán výkon pravomoci, směřuje proti státnímu orgánu jako instituci nebo proti veřejnému činiteli jako osobě. Vztah mezi pojmy "státní orgán" a "veřejný činitel" je takový, že veřejný činitel zásadně je představitelem státního orgánu, resp. že státní orgán plní své funkce prostřednictvím aktů vykonávaných osobami, z nichž některé mají postavení veřejného činitele, avšak to ještě samo o sobě neznamená, že útok směřující proti osobě veřejného činitele, byť v souvislosti s výkonem jeho pravomoci, je útokem proti státnímu orgánu jako instituci, v jejímž rámci veřejný činitel působí.

S odlišností pojmů "státní orgán" a "veřejný činitel" souvisí různý rozsah ochrany, kterou trestní zákon každému z nich poskytuje. Proti násilným útokům je rozsah této ochrany v podstatě stejný, protože trestnými činy jsou násilné útoky jak proti státnímu orgánu (§ 153 tr. zák.), tak proti veřejnému činiteli (§ 155 tr. zák.), a rozdíl je jen v míře této ochrany z hlediska trestních sazeb. Proti verbálním útokům je rozsah ochrany stejný, pokud jde o výhrůžky, protože výhrůžky usmrcením, ublížením na zdraví nebo způsobením škody velkého rozsahu jsou trestnými činy, směřujícími proti státnímu orgánu (§ 154 odst. 1 tr. zák.) i směřujícími proti veřejnému činiteli (§ 156 odst. 1 tr. zák.). Jestliže verbální útoky mají formu urážky nebo pomluvy, poskytuje trestní zákon zvláštní ochranu pouze státnímu orgánu (§ 154 odst. 2 tr. zák.), ale neposkytuje ji veřejnému činiteli. Trestný čin útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák., spáchaný tím, že pachatel hrubě urazí nebo pomluví státní orgán, nemá protipól v odpovídajícím trestném činu útoku na veřejného činitele, který by byl spáchan tím, že pachatel hrubě urazí nebo pomluví veřejného činitele. Původně byl rozsah ochrany poskytované státnímu orgánu a rozsah ochrany poskytované veřejnému činiteli i v tomto směru stejný, protože hrubá urážka nebo pomluva veřejného činitele při výkonu jeho pravomoci nebo pro tento výkon byla trestným činem útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 2 tr. zák., resp. později podle § 156 odst. 3 tr. zák., avšak toto ustanovení bylo zrušeno zákonem č. [253/1997](#) Sb. V rozsahu ochrany poskytované státnímu orgánu na straně jedné a veřejnému činiteli na straně druhé tak vznikla určitá disproporce, která znamená, že veřejný činitel ani v souvislosti s výkonem pravomoci nepožívá proti útokům spočívajícím v urážkách nebo pomluvách nějaké zvláštní ochrany podle ustanovení trestního zákona, ale je trestním zákonem, popřípadě zákony z jiných právních odvětví (např. ustanovením § 11 a násl. občanského zákoníku) chráněn stejně jako kterákoli jiná fyzická osoba. Jestliže je veřejný činitel vystaven verbálním projevům byť i nepodložené nespokojenosti a tyto projevy nelze podřadit pod ta ustanovení, která obecně chrání čest, pověst a dobré jméno všech fyzických osob, je součástí jeho profesionality schopnost vyrovnat se s takovými projevy. Trestní postih takových projevů, navíc podle ustanovení určených nikoli k ochraně veřejných činitelů, ale k ochraně státních orgánů, by byl v jasném rozporu s principy demokratického právního státu. Legislativní změnu, jejíž podstatou je dekriminalizace urážek a pomluv veřejných činitelů, není možné v praxi trestního řízení obcházet opětnou kriminalizací těchto jednání tím, že budou podřazována pod ustanovení určené k ochraně státních orgánů jako institucí, tj. pod ustanovení § 154 odst. 2 tr. zák. o trestném činu útoku na státní orgán. O takový případ jde v posuzované věci, neboť je evidentní, že za účinnosti ustanovení § 156 odst. 3 tr. zák. by soudy kvalifikovaly jednání obviněného jako trestný čin útoku na veřejného činitele a nikoli jako trestný čin útoku na státní orgán (k tomu přiměřeně viz č. [52/1965](#) Sb. rozh. tr.).

Pro závěr, že jednání obviněného nesměřovalo proti státnímu orgánu jako instituci, tj. proti Okresnímu soudu Plzeň-město, ale proti osobám dvou soudkyň, svědčí již to, že k němu došlo v podobě trestního oznámení, jehož smyslem bylo dosáhnout toho, aby tyto soudkyně byly stíhány, potrestány a vyloučeny z výkonu svých funkcí. Již pojmově je nemožné, aby se trestní stíhání vedlo proti soudu jako instituci, a přichází v úvahu jen jako stíhání konkrétních fyzických osob. Obě trestní oznámení obviněný zřetelně formuloval jako své výhrady k postupu uvedených soudkyň, aniž se jakkoli vyjadřoval k soudu jako instituci. V jednom z těchto trestních oznámení dokonce výslovně uvedl, že cílem asociace rodičů, kterou založil a pod jejímž jménem trestní oznámení učinil, je vyhledávat osoby, které ve funkcích soudců porušují práva dětí a rodičů, a dosáhnout jejich odchodu z justice. Sám Okresní soud Plzeň-město v rozsudku při zdůvodnění právní kvalifikace obou skutků uvedl, že soudkyně podle svých vlastních vyjádření za dobu své praxe nebyly dotčeny žádným jiným účastníkem řízení způsobem, který by byl srovnatelný s formou a obsahem, jaké zvolil obviněný. To svědčí o tom, že soud hodnotil jednání obviněného jako jednání, které se dotýkalo osob

soudkyň a jim způsobilo nesnáze, aniž mělo nějaký vztah k postavení soudu jako instituce. V těchto intencích Okresní soud Plzeň-město setrval i tím, že zdůraznil, že soudkyně byly vystaveny jednání, které mělo formu trestního oznámení, a že obviněný se domáhal jejich přísného potrestání. I z této úvahy je jasné, že ze strany obviněného šlo o útok proti osobám soudkyň a nikoli proti soudu jako instituci. Okresní soud Plzeň-město konstatoval, že dotčené soudkyně rozhodovaly ve věcech, které se obviněného přímo či nepřímo dotýkaly, a s odkazem na znalecký posudek o dušením stavu obviněného dodal, že u obviněného šlo o afektivní dráždivost a neúměrnou reakci na projevy státní autority vůči své osobě. Ani tato úvaha není s to zdůvodnit právní kvalifikaci skutků jako trestných činů útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák., protože i jednání osoby, která je veřejným činitelem, je tím, co soud označil za projev státní autority vůči osobě obviněného. Zmíněnou úvahou není možné přesvědčivě zdůvodnit úsudek, že ze strany obviněného šlo o činy směřující proti státnímu orgánu, tj. proti soudu jako instituci. Pokud se Okresní soud Plzeň-město zmínil o legislativních změnách spočívajících v tom, že z trestního zákona byla vypuštěna ustanovení o některých verbálních trestných činech, mimo jiné i o trestném činu útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 3 tr. zák., projevil jejich nepochopení úvahou, že zákonodárce ponechal ustanovení § 154 odst. 2 tr. zák. proto, aby poskytl zvýšenou ochranu osobám a orgánům státní správy a samosprávy. Základním omylem Okresního soudu Plzeň-město je názor, že ustanovení § 154 odst. 2 tr. zák. poskytuje ochranu osobám. Toto ustanovení chrání státní orgán jako instituci a nikoli jednotlivé fyzické osoby, které byť i v postavení veřejných činitelů v rámci činnosti státního orgánu působí. Jak již bylo vyloženo v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyššího soudu, veřejným činitelům jako osobám poskytuje trestní zákon ochranu v ustanoveních o trestném činu útoku na veřejného činitele a nikoli v ustanoveních o trestném činu útoku na státní orgán.

Z toho je zřejmé, že právní kvalifikace skutků, jimiž byl obviněný uznán vinným, jako trestných činů útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák. nemůže obstát a je nesprávná. Nesprávný je proto nejen rozsudek Okresního soudu Plzeň-město v odsuzující části, ale i napadené usnesení Krajského soudu v Plzni, který se s vdanou právní kvalifikací ztotožnil. Rozhodnutí obou soudů tudíž spočívají na nesprávném právním posouzení skutků ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Za této situace tu je důvod dovolání i podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., a to v alternativě, která spočívá v tom, že napadeným usnesením byl zamítnut řádný opravný prostředek a v řízení mu předcházejícím byl dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Obviněný v dovolání sice odkázal na tu část ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., podle které lze dovolání podat, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku, aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, avšak v posuzované věci se tato část ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. nemůže uplatnit, protože k zamítnutí odvolání obviněného nedošlo z procesních důvodů, tj. podle § 253 odst. 1 tr. ř. proto, že by odvolání bylo podáno opožděně, osobou neoprávněnou nebo osobou, která se odvolání výslovně vzdala nebo znovu podala odvolání, které v téže věci již předtím výlovně vzala zpět.

Nejvyšší soud proto z podnětu dovolání obviněného zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Plzni a jako součást předcházejícího řízení i odsuzující část rozsudku Okresního soudu Plzeň-město. Zrušil také všechna další obsahově navazující rozhodnutí, která tím ztratila podklad. Protože žádný ze skutků, jimiž byl obviněný uznán vinným, není trestným činem, Nejvyšší soud sám ve věci rozhodl tak, že obviněného zprostil obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř.

Pro úplnost považuje Nejvyšší soud za nutné dodat, že se zabýval otázkou, zda jednání obviněného případně nenaplnilo znaky některého jiného trestného činu, než je trestný čin útoku na státní orgán podle § 154 odst. 2 tr. zák., a dospěl k závěru, že tomu tak není.

Okresní soud Plzeň-město v odůvodnění svého rozsudku naznačil, že přicházelo v úvahu posoudit jednání obviněného jako trestný čin krivého obvinění podle § 174 odst. 1 tr. zák. Tento názor Nejvyšší soud nesdílí. Uvedeného trestného činu se dopustí ten, kdo jiného lživě obviní z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání. Trestní oznámení, která obviněný podal na obě soudkyně, obsahují velmi příkré, negativní a hrubě formulované hodnocení jejich postupu při rozhodování opatrovnických věcí, ale nejsou v nich uvedeny skutečnosti, kterými i kdyby se případně potvrdily, by soudkyně naplnily znaky některého trestného činu. Obě trestní oznámení ostatně byla odložena a trestní stíhání soudkyň nebylo ani zahájeno. Jinak řečeno, to, z čeho obviněný obě soudkyně v trestních oznámeních obviňoval, nebylo trestným činem. Přitom není rozhodné, že obviněný označil postup soudkyň za trestný čin, ale že neuvedl skutkově nic, čím by jejich postup měl naplnit znaky některého trestného činu.

Nemohlo jít ani o trestný čin pomluvy podle § 206 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustí ten, kdo o jiném sdělí nepravdivý údaj, který je způsobit značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit jej v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo způsobit mu jinou vážnou újmu. Pokud je zákonným znakem trestného činu pomluvy

způsobilost nepravdivého údaje o jiném "poškodit jej v zaměstnání", jde o konkretizovanou formu způsobilosti takového údaje o jiném "značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů".

Obviněný obě podání, jejichž obsahem byla trestní oznámení, zaslal na obvodní oddělení policie. Šlo o podání, která nebyla určena a obviněným ani zamýšlena k tomu, aby se s nimi seznámil nějaký širší okruh občanů, u kterých by přímo mohla být ohrožena vážnost soudkyň. Trestní oznámení se stala podkladem pro úkony prováděné v rámci soudu a tím byl dán okruh osob, u kterých mohla být dotčena vážnost soudkyň. V tomto okruhu nemohla vést podání obviněného k tomu, že by soudkyně byly poškozeny v zaměstnání tak, že by to znamenalo ohrožení jejich vážnosti značnou měrou. Podání obviněného převážně obsahovala jen hodnotící úsudky obviněného o postupu soudkyň, byť tyto úsudky byly vyjádřeny hrubými formulacemi. Z toho důvodu, že šlo o subjektivní hodnotící úsudky, se tyto formulace vymykaly tomu, aby mohly být posuzovány z objektivního hlediska, zda jsou pravdivé nebo nepravdivé. Jediným konkrétnějším údajem v podáních obviněného bylo to, že soudkyně Mgr. M. K. měla nechat odvolání proti usnesení asi půl roku ve svém šuplíku, což lze interpretovat jako určitou formu stížnosti na průtahy v řízení vedeném touto soudkyní. Avšak ani tento údaj nelze považovat za tak závažný, aby byl s to ohrozit vážnost soudkyně z n a č n o u měrou. Z posuzovaných podání je patrné, že obviněný jimi sledoval to, aby soudkyně musely odejít z justice, avšak zároveň je již ze samotného obsahu těchto podání jasné, že objektivně nemohl být podkladem pro zánik funkcí soudkyň. Podání obviněného se stala podkladem úředního postupu, který vyústil v odložení trestních oznámení obviněného, a obsah těchto podání, byť soudkyním způsobil určité nepříjemnosti v souvislosti s nutností vysvětlit stav věci, je nemohl v zaměstnání poškodit tak, aby to znamenalo ohrožení jejich vážnosti u spoluobčanů značnou měrou ve smyslu § 206 odst. 1 tr. zák.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)